

סגן מימיס זוהר ז"ל

בן רבקה ושלמה
נולד בחדרה

ב-י"ג בתשרי תש"ג, 24/9/1942

התגייס ב-אוקטובר 1960

התגורר ברביבים

נפל בקרב

ב-ב' בסיון תשכ"ז, 10/6/1967

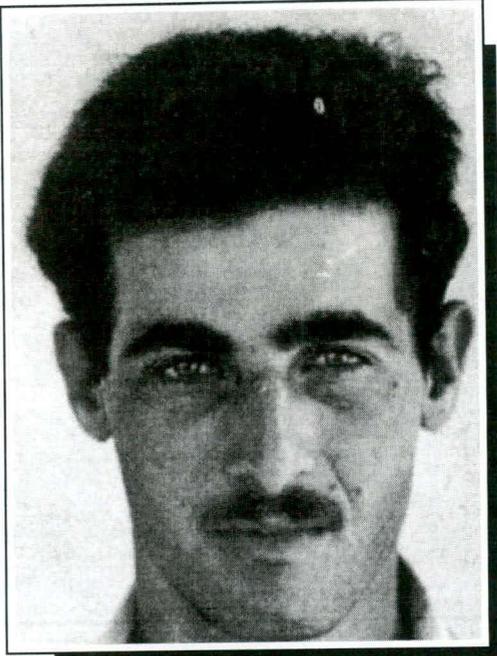
במלחמת ששת הימים

מקום נפילה: רפיח

באזור: רצועת עזה

נקבר בחדרה

הותיר אישה

סגן מימיס זוהר ז"ל
בן 24 בנפלו

קורות חיים

בן שלמה ורבקה. נולד ביום י"ג בתשרי תש"ג (24.9.1942) בחדרה. סיים את לימודיו היסודיים בבית ספר "אחד העם" בחדרה, לאחר מכן למד שנה אחת בבית ספר "אורט" אשר בנתניה. אז עבר לבית הספר החקלאי בנהלל וסיים את לימודיו בו. הרושם הראשון שעשה היה בשקט שלו ובצניעותו. נחבא אל הכלים היה.

במרוצת הזמן החל להתבלט ביחסו הכן והיפה לאדם, ולסביבה, לטבע ולחקלאות שהיתה קרובה ללבו, שכן מבית חקלאים יצא. היה חובב טבע ואהב לטייל ולסייר בארץ וטיוליו אלה בה נתנו לו אושר רב בספגו מאווירתה ומנופה. אהבת הטיולים היתה טבועה בדמו, כל שבת עוד בימי לימודיו היה יוצא לטיולים בלי מפה ובלי מצפן והיה מגיע למקום המיועד. כוח סבל מאין כמוהו היה לו וזה ניכר פעם בתחרות ריצה להקפת התבור כשנפל ונפצע ובכל זאת המשיך במירוץ והגיע בין הראשונים.

כרוב חברי כיתתו הצטרף גם הוא לגרעין "לנגב", המיועד לרביבים, אף כי הוריו חיכו לשובו אליהם למשקם. אולם הוא נמשך אל הקיבוץ ולבסוף היה לחבר קיבוץ רביבים שבנגב, כי את הנגב אהב בכל נפשו.

באוקטובר 1960 גויס לצה"ל במסגרת נח"ל. אחרי תקופת הטירונות עבר קורס מ"כ ונמצא כמפקד כיתה בנח"ל מוצנח. מכאן יצא לקורס קצינים ולאחריו שירת כקצין ביחידת המיעוטים. תפקיד זה ביקש לעצמו כי האמין שבו יוכל לעשות משהו מיוחד. מן הסיור הראשון עם יחידה זו התרשם מאד עד לידי התלהבות, אך לאחר מכן באו גם אכזבות, כי מכל אדם תבע יושר מוחלט ואחריות כשלו.

סגן מימיס זוהר ז"ל

באחד מסיווריו לאורך הגבול קרוב להר חברון הרגיש תוך כדי נסיעה במסתנן. אך הוא לא עצר את הרכב כדי לא להקים מהומה, קפץ מהקומנדקר ובעצמו "גמר את החשבון" עם המסתנן, על כך זכה לציון לשבח אשר עליו לא סיפר לאיש. אך במקרה נתגלה הדבר. בין שאר הדברים נודע דבר פעילותו בהעברת הבדואים, לאחר איזו פרשה עגומה של נקמת דם, משפחות, משפחות על עדריהם, כשהוא ואנשיו ירדו מן הקומנדקר, הלכו ברגל והסיעו נשים, ילדים וגדיים. שוב מעשה באשה שנקלעה יחידה לבסיס ונשארה ללון בו - וזוהר יושב ליד חדרה כל הלילה כדי למנוע ממנה פגיעה אפשרית. הוא לא יכול היה לשאת פגיעה כלשהי במישהו. הוא היה מתרגז על כל עול שנעשה. טוב לב היה ומתחשב במצב הזולת עד כדי רחמים וסלחנות.

בשירותו הצבאי הגיע לדרגת סגן. כאשר חתם על שירות קבע לשנה חזר לנח"ל והיה מפקד היאחזות בבארותיים. הוא התחבב על פקודיו וקשר עמם קשרי עבודה מעבר לתפקיד הצבאי. אחרי שנות שירותו הצבאי חזר זוהר לקיבוץ כי היה קשור למקום - לנגב. בשעות הפנאי למד זואולוגיה וארכיאולוגיה ובמיוחד התעניין בכל דבר הנוגע לידיעת הארץ. גם אהבתו לפלחה היתה כבירה והתרגשותו בשעת עבודה היתה כעושה עבודת קודש. השתלם במדרשת רופין בשטחי החלקאות ובמכונות חקלאיות.

היה יוצא לשירות מילואים מדי פעם וערב מלחמת ששת הימים נקרא שוב לדגל ועשה את ימי הכוננות מול רצועת עזה ליד כרם שלום. גדודו נכנס לפעולה ביום הראשון של המלחמה והמשימה היתה לכבוש את הרצועה. לאחר שעזה נכבשה הועבר גדודו לגזרת רפיח וביום הששי לקרבות, הוא ב' בסיון תשכ"ז (10.6.1967), נערך סיור ממונע של מפקדים ברפיח ובסביבותיה לשם הכנת מבצע טיהור הסביבה ואיסוף נשק במקום. הסיור עלה על מוקש וזוהר היה בין הנופלים. הניח אשה.

הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי לשעת חרום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות בחדרה.

"שניים ממשפחה", חוברת לזכרו ולזכר עודד שני הוצאה על ידי קבוץ רביבים. ב"הדרים" בטאון תלמידי בית הספר "אחד העם" הועלה זכרו. בספר "לנופלים", שהוציא קיבוץ לזכר בניו שנפלו במערכות תשכ"ז, הוקדש מדור לזכרו. בחוברת הזכרון "אשר נפלו במלחמה" של הקבוץ המאוחד הועלה זכרו. ב"גוילי אש", כרך ד', ילקוט עזבונם של הבנים שנפלו במערכות ישראל, הובא מעזבונו.

זהר מימיס

ז והר נולד בחדרה. למד בבית הספר היסודי ע"ש "אחד העם" בחדרה ולאחר מכן שנה אחת בבית הספר "אורט" בנתניה. עבר לביה"ס החקלאי שבנהלל וסיים בו את לימודיו. הצטרף לגרעין "לנגב" והיה לחבר קיבוץ רביבים.

זהר התגייס באוקטובר 1960 במסגרת נח"ל. עבר קורס מ"כים, פיקד על כיתה בנח"ל מוצנח, יצא לקורס קצינים ושירת כקצין ביחידת מיעוטים. היה בדרגת סגן בשרותו הצבאי. כאשר חתם על שרות קבע לשנה חזר לנח"ל והיה מפקד ההיאחזות בבארותיים.

אחרי שנות שרותו הצבאי חזר לקיבוץ ובשעות הפנאי למד זאולוגיה וארכיאולוגיה והתעניין בכל הקשור לידיעת הארץ. השתלם במדרשת רופין בשטחי החקלאות ומכונות חקלאיות. ערב מלחמת ששת הימים נקרא להתייצב ואת ימי הכוננות עשה ליד כרם שלום, מול רצועת עזה. לאחר שנכבשה העיר עזה הועבר גדודו לגזרת רפיח וביום הששי לקרבות, ב' בסיון תשכ"ז (10.6.1967) עלה הסיור הממונע של מפקדים,

זהר מימיס

שבו השתתף, על מוקש. זוהר היה בין הנופלים.

הניח אשה.

הובא לקבורה בבית הקברות לשעת חרום בבארי ולאחר מכן

הועבר למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בחדרה.

ל ד מ ו ת ו

אביו מספר: "זוהר אהב את הנגב. 'קשה לתאר זאת, אבא' היה

אומר לי, 'אתה חייב לבוא ולראות'. הוא חי את הפלחה.

שום עבודה רחוקה מחריש, מזריעה, לא נראתה לו ראוייה

לשמה. הציעו לו כל מיני עבודות - בכור האטומי, בחיפושי

נפט - אבל בכל אלה ראה ג'ובים בלבד, לא בשבילו. אחר כך

דובר על שנת קבע בצה"ל. וגם הפעם אמר: 'לא בשבילי'.

ביקשתי לדעת מדוע. 'זכי מה אני עושה שם? מתאמן להרוג.

זהר מימיס

זה בשבילי? אני חקלאי'.

ועוד נזכר אביו: "פעם אחת עסקנו בהעמסת מסגרות, וקורה

שהדבורים מתפזרות בדרך בשעת ההעברה. יצאנו בזה אחר זה.

אני הגעתי למקום וזוהר איננו. הזמן עובר וזוהר איננו.

אחר כך התברר שנקרתה לו בדרך אשה שהוליכה תינוק בעגלה.

כדי למנוע מן התינוק סכנת עקיצה, פנה זוהר לדרך צדדית

ונסע בחולות מרחק של קילומטרים".

"אני אשם, לא הוא"

על תקופת היותו בגן הילדים מספרת אמו "עקשן היה מאין

כמוהו. יום אחד בא מגן הילדים שעה לפני הזמן. נכנס לבית

בשקט, לא אמר דבר. רק כאשר ניסיתי לשאול אותו מה קרה,

פרץ בבכי. זאת הפעם האחת והיחידה שאני זוכרת אותו בוכה.

הבחנתי שהוא מסתיר את ידו מאחורי הגב. לאט לאט הסתבר

שאחד הילדים חבט בו תוך כדי משחק וזוהר הסתלק משם בלי

להוציא הגה. מדוע? הוא חשש שיענישו את הילד. 'הילד הזה

זהר מימיס

בכלל לא אשם, אני הוא שהחזקתי את היד לא טוב.'

סקרנות כלפי חיי הצבא:

עמי אחיו מספר: "כאשר הייתי בא לחופשה מהצבא, היה שותה

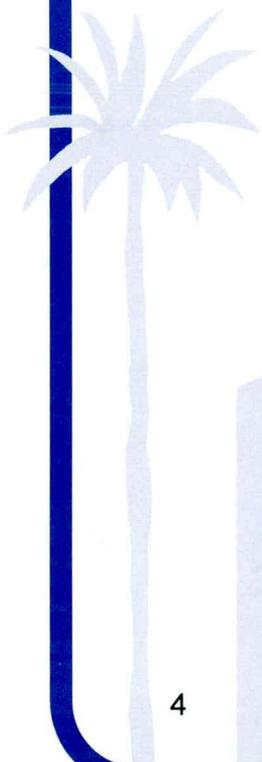
בצמא כל פרט ופרט ממה שסיפרתי לו. רגיל הייתי לראות

אותו לצדי. לפני שנים הייתי לוקח אותו אתי לפעולות בקן

התנועה. גם שם היה שותה את הדברים בצמא. אבל עכשו היו

הדברים שונים. חיי הצבא דחו אותו ועם זאת היה מלא

סקרנות כלפיהם."

זהר מימיס
בן רבקה ושלמה מימיס

24/09/42
10/06/67

י'ג בתשרי תש"ג
ב' בסיון תשכ"ז

נולד ביום
נפל ביום